

17. szám.
 Április 29-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Egy 70 éves könyvnyomdász,

(a kik ismerik, tudni fogják kiesoda).

Hogy ne csak írókrul legyen mindig szó, hanem ezek elmeszülötteti bábáiról is; ime bemutatunk egy ilyen speciest, ki azokat világra szokta segítgetni.

Hát III-ik Napoleon szétröpíthette volna-e a maga népeket boldogító drágalátos Julius Caesarját, golyók helyett sok nyelven, még az oláhok felvilágosítására is: ha könyvnyomdász nem volna?

Valjon a halhatatlan nagy Besze négyezer millió bankjegyeit ugyan ki állítja elő, ha könyvnyomdász nem? — Hát ha még egy petrenczécskével részesülne belőle a fönt bigyeszkedő öreg: mi pompás dicsverset nyomatna, bankóbetűkkel s Bernáth Gazsi által termelt papíron, méltó megörökítésére a négyezer milliomos eszmének!! —

Tisztes állás tehát a könyvnyomdászság, — hasznos is, csak a kegyes publikum emészsze termékeit! — s méltó, hogy ennek ez idő

szert legrégibb magyar képviselője az Üstökösben örökíttessék meg inkább, mint valamelyik utca közepén márvány-szoborban; mert bizony-bizony mondom, az utca elmúlik, de az Üstökös megmarad. A márványszoborhoz sertések és tehenek dörgölöznek, a szobor fejét pedig varjúk és verebek bepiszkolják; de az Üstökös tündökleni fog mindenha, fönn a delnők pipere-asztalán; — s mi kéj! mi lélekemelő e vén nyomdászra nézve, annyiszép, szebb, legszebb szentől megnézetnie, s a rózsajaktól talán meg is kritizáltatnia! —

Életírása röviden: született, szopott, laptázott, azután a debreczeni kollegiumban olesón porozgatták nadrágát — nem ugyan III-ik Napoleon, hanem az ő méregdrága Julius Caesarja történetiért. Miután pedig e dicsőséget tovább már nem állhatá, 1810-ben Bécsbe vitték, a francziák rombolásait, és az akkor tájban az

égen, nem a földön ragyogott üstököszt megbámulni, mellékesen meg a nyomdászatot tanulni; — s elvégre sok jó és rossz év után, post tot fatigia! lett belőle — szolgálatjára a tisztelt közönségnek! — vidéki kedélyes nyomdász, kire most már csak azért dohognak sokan, miért hogy oly rend- és pontosság kívánó mindenben;

pedig meggondolhatnák a boldogtalanok, hogy *ordo est anima rerum.* — — De ugyanezen szabálynál fogva az is áll ám, hogy az irodalom tényezői bemutatása végett már egy könyvkötőnek is lenne helye az Üstökösben, — aztán ott van a fényképészek ezrede.

A. Y.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No — pedig — had in csak aszondok, hogy nem jól kimente ez az iczaka amerikai haboru. Nem kelete volna iczakaiaknak dil felete olyan nagyon triumfuskonyi. Dil csak dil, azirt izs szerek, mert jut eszembe rula ebid ideje. Mar most mi következi majd magat ebül? Rabszolgák felszabadultak, nem csinyaljak töb czukrot, lesz az is draga. Valahanyszor kavit iszok keserüt, is kirek mig egy darabka czukrocskat, felesigecske azt feleli ra nikem; „iljen a szabadsag!“ is nem adja czukrot. Pedig hat vagyunk sokan, a kik nagyon szeretyük szabadsagot; de csak ugy, hogy darabka czukorba ne kerülyön.

Van izs mig egyib rossz oldala dolognak.

Had mar mozd jogegyenlősigre lipetet fekete polgartarsak elkezdenek követelnyei, hogy legyen nekik ezutand külön fekete orszaggyülis, fekete ekklezsia, fekete törvények, is fekete szolgabirok? Hatha kivanyi fognak, hogy nekik beadvanyaikra fekete papiroson, fehér betükel

kiszolgáltatásnak indorsatát? mert azt ök tehetik. Süt ha nagyon követelnek, mig azt izs kivivhatnak, hogy mas vilagon kikaphatnak fekete paradicsumot, fekete angyalokat. Had mig majd miesinyálnak niger Isztrikuczok amerikai orszaggyülsen!

Aru izs tesik előre emlikeznyi, hogy milyen gyors pasasirhajoik vanak amerikaiaknak; felszabadítatvan hajokazas, milyen bamulatos gyorsasagal tudnak ök majd szalitanyi, pildanak okajairt Mexicobul embereket, a kik job szeretnek idehaza. Bizom nagyon filek francziákat, hogy megvernek üket nekünk, is lesz aztan ismit Bonaparterre. Vagy pedig a lesz belüle, hogy mink sem hagyunk a magunkat, is meggyünk Mexicanak segitsigre, is adig megyünk, adig megyünk, mig azon veszünk iszre, hogy ithon senkik sem maradunk. — Ki fogja akor aztan majd ujsagokra praenumerálni?

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Országgyülési tudósítás

a pesti Nemzeti Casino titkos üléséből,

a gróf Széchenyi Béla által küldött oroszlánhús tárgyában.

Bizottmányi elnök. Uraim. Íme előttünk fekszik egy darab oroszlánhús, melyet távol Afrikából kaptunk. Korkérdés nem csak ránk nézve, de még inkább erre a darab húsrá nézve, hogy mi történjék vele? Méltóztassanak hozzá szólani.

Első szónok (loyalis centrum). Tisztelt ház! — Azaz, hogy csak „tisztelt kvártély,“ mert még nincs házunk. Az alkorán szerint: a mi hús, az megenni való. Nekem bevallott elvem tisztelni a törvényeket, s így arra szavazok, hogy ezt

az oroszlánhúst meg kell ennünk. Szokatlan eledel ugyan: de mi, kik annyit megemésztettünk már, reméljük, hogy a magyar gyomor még ezt is megemésztendi. Példákat találunk erre legrégebbi hagyományainkban: Anonymus párduczos Árpádról beszél, s Petöfi azt állítja, hogy ő tigris vért ivott. Ha tehát azok meg nem betegedtek ez exoticus táplálékoktól, nekünk is meg kell a kísérletet tennünk. Hadd lássa a külföld, hadd lássák a bécsiek, hogy mi még az oroszlánt is megeszszük, — ha a tányérunkba esik. (Élénk helyeslés). Indítványozom annak törvényes serpenyőkben való megsüttetését.

Második szónok. (Ó conservativ). Nem akarok a nemzeti közérzetnek prejudikálni, de jó-nak látnám, ezt az orosz-lán-sonkát előbb felfü-stöltetni, a mire nagyon alkalmas volna ez a sok szép füst, a mit a bécsi lapok jelenleg az or-szágygyülés öszszehívásáról való hitekkel támasz-tanak. Így conserválhatnók azt az utókor szá-mára. Nem lehetne ugyan megenni, de legalább megmaradna.

Harmadik szónok. (Foederalistico liberalista). Uraim! Bécsben is vannak szabadelvű férfiak, a kik velünk egyetértenek; csupán csak az el-készítésre nézve térnek el nézeteink. Én indít-ványozom, hogy osszszuk el e darab orosz-lán-húst két felé; magunknak csináltassuk meg papriká-san, pörkölve; a bécsi elvbarátoknak pedig heisz-abgesotten, hosszú lére. Ha aztán látjuk, hogy azok nem bolondultak meg tőle, akkor együnk mi is belőle. (Különféle hangok).

Negyedik szónok. (Határozatista). Kénytelen vagyok ellentmondani az eddig előttem szólott uraknak. Ez orosz-lán-hús azért küldetett nekünk, hogy azt nyersen együk meg. Minthogy ellus-tult vérünknek nagyon elkel már, hogy egy kis orosz-láni energia oltassék belé; az elpuhult kor (a zaj és zugás miatt a stenográf csak egyes szavakat képes elkapni) ... lágy fogú nemzedék (zugás) a kinek az ina jut ... (zúgás) rágja erősebben (elnémító zaj).

Elnök csenget. Uraim! Tiszteljük egymás gusztsusát! Tessék folytatni.

Negyedik szónok. Én az orosz-lán czombnak elevenen megevésére szavazok.

Ötödik szónok. (Ifju conservativ). Nagyon csodálkozok, hogy ennyi öreg úr, (Hohó) a ki olyan régi embernek állítja lenni magát, nem kitalálta eddig, hogy mi czélra ide küldetett ez az orosz-lán-hús? s hogy ezt nekem átengedik kitalálni, a ki még fiatal vagyok. Ez így van. Szükséges, hogy e társulatnak legyen egy nagy mineralogiai gyűjteménye, azon vadak husaiból, a miket a hazai sportsmenek elejtenek. Ez új gondolat és eredeti. Ez még sehol sincs. Ez ori-ginális állat-herbarium első alapkövének tekin-tem én ezt a húst; s kívánom bibliothecába el-tetetni. (Növekedő nyugtalanság).

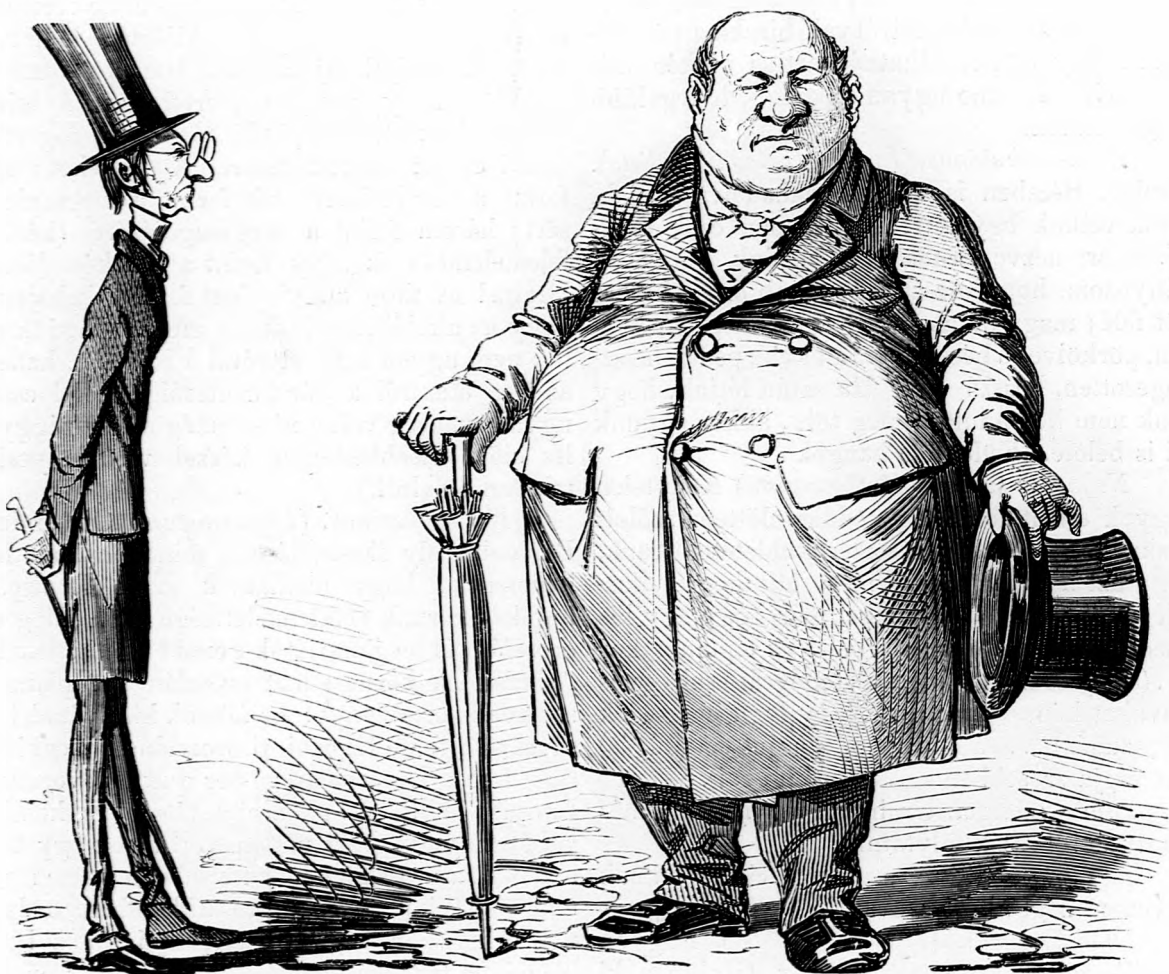
Hatodik szónok. (National oeconomista). Uraim! egy részt egyetértek az előttem szólott ur-al, más részt eltérnek az övétől nézeteim. Én

is azt hiszem, hogy ez orosz-lán-hús más czélra fordítandó, de nem helyeslem azon fölfogást, hogy a jelen korban is minden alkalmat csak a külső csillogás végett ragadjunk meg. Szerintem ez orosz-lán hússal más praktikus czélok érhetők el. Nekünk ezzel nyilvános kiállítást kell ren-deznünk belépti díj mellett. Ismerve közönsé-günket, mely annyira szereti látni a húst: (példa rá az „Ördög pilulái“) tódulni fog min-denki ennek megtekintésére. A díj lehet: egy forint a meglátásért; két forint a megtapintá-sért; három forint a megszagolásért, (később felemelendő), és négy forint a megkóstolásért. Uraim! ez úton annyi pénzt fogunk behajtani, hogy az alföldi kanalizatiót megkezdhethjük ve-le: nem ugyan a Berettyótól a Kőrösig, hanem az Ősz utcától a Sándor-utczáig, a hol csak-ugyan szükség volna rá — még az országgyü-lés előtt. (Zsebedugott kézzel való helyeslés minden oldalról.)

Hetedik szónok. (Ultramontan.) Óh uraim! Bár volna oly ékesszólásom, mint a halhatatlan Thiersnek, hogy tarthatnék méltó Louisphi-lippikát korunk elvetemedettsége ellen. Még az orosz-lánt is megakarjátok-e enni? Óh hitetlenek! A heraldica köztiszteletű orosz-lányát? plane a zodiacalis orosz-lányt! Az állatok királyának hú-sával akartok-e lakozni, ti orosz-lánok jacobinu-sai! Íme a Leo quaerens, per quem devoretur! Ennyire jutottunk! Nem olvastátok-e a komiti-vából, hogy pénteki napon volt löve nagy bőjt alatt ez az orosz-lán? ennek a húsa hát nem meg-enni való! Csodaszernek van ez ideküldve, melyet nehezék számra fogunk szétoztani, és az Idők Tanujába takarva magunkkal hordani; s ennek bizonyára oly csodatevő ereje lesz, hogy a ki egy ily amuletnak birtokában lehet, azt e földön nem exequálhatja senki. (Lelkesült hall-gatás).

Nyolczadik szónok. (Hivatalbeli párt). Uraim, én nekem mindegy, előre is declarálom, hogy nem eszem belőle, se nyersen, se sülten; hanem azt minden esetre bátor vagyok projectálni, hogy ha ez a darab orosz-lán-hús, mint élelmi szer fog tekintetni, akkor mint importált vámköteles tárgytól a Verzehrungssteuert, — ha pedig erek-lyeként eltétegetik, mint a hagyományozó orosz-lány legatumától, a hagyatéki százalékot meg-fizetni el ne mulasztjuk. (Általános fogszivás).

Két boncztanár.

Csakhogy az egyik embereket boncsol (professor anatomiae), a másik pedig állatokat (hentes).

Nagy gondok.

Ült komoran, csüggedt fővel,
Nagy gondokba elmerülve;
Szót sem szóllott, tétlen ült ott,
Mintha tetre sem hevülne.

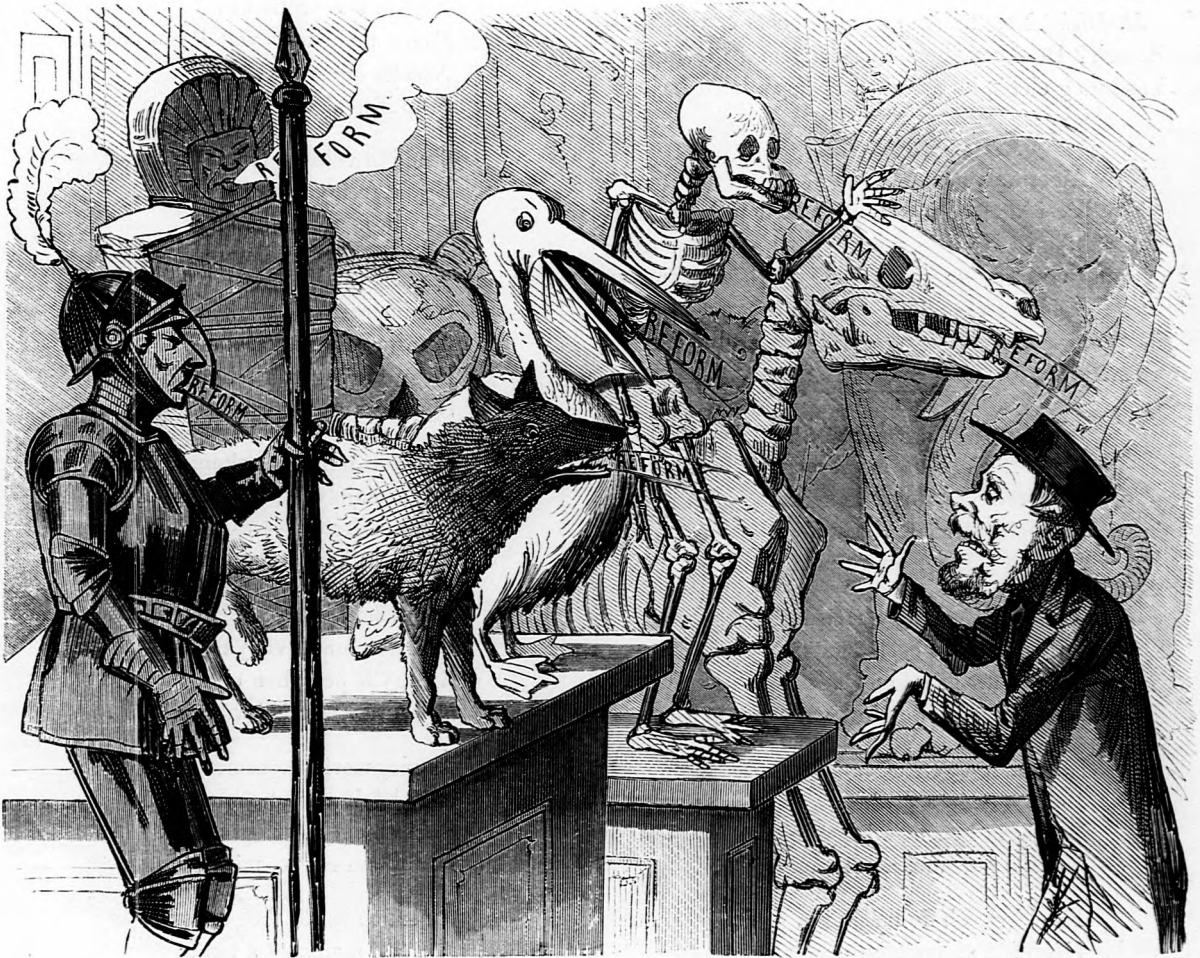
Ott állott a tinta, papír
— 'Sz költő volt az istenadta! —
Egyik sort a másikára
Gondok között csak úgy rakta

Azaz, hogy csak rakta volna, —
Mert mint mondám : üle tétlen;
De hogy nagyot gondolhatott,
Azt az egyet én nem kétlem.

Homlokát nagy ránczba szedte,
Szeme jobbra, balra tévedt,
(S hogy a kép már teljes legyen :)
Izzadott nagy veritéket

Várhatunk!

(Nemzeti muzeumi égető kérdés.)

De már uraim, ha a többiek várhatnak, önök csakugyan várhatnak még egy kicsit!

Felesége reá hajolt,
Csókot nyomott homlokára :
„Meglesz a vers, ugy-e meglesz,
Édes muczim, nemsokára?“

„Azután majd felolvasod —
Ugy-e róla gondolkodol?
Ugy-e lelked most ott fenn jár,
Ott a felhők közt valahol?“

Fölrezzene a poéta --
Búsan néz a feleségre ;
Nagyot sóhajt, szemét törli,
S zavarában így szól végre :

— „Igen!.. hogy is... alig tudom!...
Igaz!.. gondolkodom épen! —
Holnap van már Szent-György napja —
Hogy fizetem meg házbérem?“ —

Anonymus.

Német Miska és Magyar Miska.

N. Miska. No pajtás, mikor látogatsz már meg?

M. Miska. Félek, hogy az udvarodon megkap
a bots.

N. Miska. Miféle bots? Medvebots?

M. Miska. Nem tudom én: medvebots-e, vagy más-
féle Botsch? Denique félek, hogy engem is megharap.
Azt kösd meg előbb, ha azt akarod, hogy feléd járjunk.

Embervásár.

Nem Amerikában, itt mi nálunk!

Egy bécsi hitelező hirlap útján hirdeti, hogy neki
van egy váltója N. N. urtól, a mire már a személyfogság
is meg van ítélve, de minthogy neki N. N. ur személye
nem kell, eladóvá teszi a megítélt tárgyat, s a ki meg-
akarná venni, átengedi azt olcsón. Tehát árulja a meg-
ítélt személyt!

Visszaemlékezések.

Ez előtt vagy tíz évvel még
Igen erényes ifju voltam;
Szemeim gyakran lesütém,
És igen sokszor elpirultam.

Történt vala . . egy szép leány
Volt nálunk épen látogatni,
Valami távoli rokon
Már nem tudom: Mari vagy Fanni?

Ha otthon egyedül valánk,
Mellé ültetett a dívánra,
Meggfogta kezem, s hogy fejem
Vállára hajtsam, azt kívánta.

És ekkor, óh de máskor is
Mélyen a szemeimbe nézett;
Asztalnál, nem tudom miért,
Mindig a tyúkszememre lépett.

S ha este jött a séta: s mi
Ketten elől, a többi hátul;
Hiába dugtam el kezem,
Reám csipeszkedett magától.

Hallgatva mentünk így soká,
Úgy látszik várta hogy beszéljek;
Míg végre kezdtem szólni
Hangján magasabb szenvedélynek:

Hogy az gyalázat, a miket
Mivel a görög nyelv tanára,
Ma is *csak* két lapot adott
Kivülről megtanulni mára!

Hát a mathezis? no ahoz
Ugyan már egy kukkot sem értek . . .
A lány mosolygott, arczain
Látszott mély részvétteljes érdek.

Azután ő beszélt el:
Midőn tavál fenn volt Posonyban
Nevelés végett, akkor egy
Szép ifjuval vala viszonyban.

S midőn vele — miként mi most —
Egy este így sétára keltek,
Az ifju forrón ráhajolt,
Susogva lágyan, hogy: szeretlek!

S mint reszketett a kéz, midőn
Az ifju aztán átkarolta,
Hogy ragyogott a teli hold
S a tiszta nyári égnek boltja . . .

S midőn mindezt nekem a lány
Felém hajolva súgva mondta,
Úgy reszketett — és karjait
Szorosán karjaimba fonta.

Szemébe néztem: abban ah!
A szerelemnek vágya lángolt,
Az egyik perczben elpirult,
Mig újra ismét halavány volt . . .

És megszorítá kezemet
A jó lélek a mint csak birta, —
S én az egész dologra csak
Bámultam egyre, mint a birka.

S néztem körül, hogy merre jár
A papa, mama és a tanti;
Igen szerettem volna, ha
Lehetett volna, elszaladni. — —

Tíz év mult el azóta, — most
Erényeim nem oly szilárdak,
Csakhogy már többé nem vagyok
Kitéve olyas támadásnak.

K—l J—s.

Adoma.

— Mi az az összekötött zálog? kérdik a kir. táblán a censurandust.

— Összekötött zálog az — feleli — midőn valaki 6 kést, 6 villát és 6 kanalat összekötve visz a zálogházba.

Bernát Gáspárhoz Bernát Gazsi.

Pest, 1865.

Tehát én is megházasodtam. Punctum. Boldog vagyok . . dupla punctum. E mézes-mázos pályakört, — melyben az örök tavasz szépségeit élvezem ; ajánlanom kell azon szerencsétlen flótások figyelmébe, kik a családi örömvár kapuin kívül lézengenek.

Az általad Európába utalványozott repülő pudli szerencsésen hozzám érkezett. Annyit hizelgés nélkül mondhatok róla, hogy : nagy karakter. Mig nálunk a fénymázos civilizáció ürügye alatt nem csak azt ragadozza el egyik felebarát a másiktól, a mi van, hanem azt is, a mi lehet ; . . addig e hü pára még azon izletes falatokat is épen hagyja, melyek a szájába illesztett kosárból hűség kísértő illatokkal működnek a zizifusi orrszervezetre.

Azon mesés értékű ékszerekért, melyek az aequatori tűzpróbát is kiállották ; fogadd ezennel mátkám . . illetőleg feleségem üdvözetét. Minthogy pedig e hódolati jegyzék nem csak téged illet, hanem abban tisztelt nő Cziczibella nagysámnak is része van : ennél fogva egy pár ámbra estély utáni delejes csókkal fűszerezve add át azt az illető helyre. . .

Nem tudom, hogy nálatok miként állhat a ló és marha versenyek művészete ? . . nem tudom, ha vajjon léghajón paripáztok-e, vagy pláne telegráfon ? . . hanem annyit vizsgálatásodra irhatok, hogy itten mostanában gyakran futkorászunk hol gyalog, hol lóháton.

Jelenleg a hajdani diatak ősi fészkeben aféle angol szabásu gyalog verseny rendeztetik. Képzelheted, hogy rám mily nagyszerű fogadások vannak tervezve. Méltán, hisz tudhatod, hogy kengyelfutónak születtem, s azon félszázad alatt, mit már a hátam mögé sanyargattam, itt, ott, amott mennyi országos és házi akadályt kelle átugranom.

Az eredményről majd tudósítlak.

Sok mindenféle hazai ujságot, factumot ; tervet akartam e sorok közt veled közleni, tudva azt, hogy ép szívü magyar embert a legcsekélyebb apróság is forrón érdekel, ha az imádott és felejthetetlen szülőföld öléből érkezik ; azonban bocsáss meg, hogy levél írói ambíciómat szabályoznom kell.

Bajom van. Lovagias kötelesség áll utamba. Duelumom került. Váltófegyverrel fogunk vívni. Most van a határidő. Mennem kell.

Isten veled.

U. i. Számítva azon drámai momentumra, hogy a repülő pudli megtalálna aprehendálni, ha a tepertős tarhonyák kövér hazájából üres tarisznyával térítném az óceán felé : tehát ugyanazon briliáns kosárba, mely-

ben oly pompás ékszereket villogtattál a feleségemhez, küldöm a következő nemzeti nyalánkságokat, ugymint :

1. Másfél rőf debreczeni kolbász, mely nem csak az aequátort álja ki, hanem hozzátok érkezve úgy megnyúlik, hogy akármelyik délamerikai mezővárost be lehet vele keríteni.

2. Patyolat keblü süldő szalonna, a mely arról nevezetes, hogy az egészséget duplázza, a mellbetegnek pedig tripla tüdőt teremt.

3. Egy pár butella csömöri nektár. Annyit mondhatok felőle, hogy e non plusultra ital a magyar bor termelőnek széles e világ bár mily vidékén becsületére válik.

Küldöm pedig ezen izletes gyomorvizsgálatókat a tősgyökeres magyar zamatu „Két huszár“ kávéház gazdája generózitásából. Éljen !

A huszár mindenütt huszár.

Dr. Momma düsseldorfi orvos, a Leipziger Illustrirté-ben garancia mellett hirdetteté „Höchstwichtig für Kahlköpfige“ találmányát. — S midőn én a mult években a rajnai tartományokban jártam, említett városban vagy huszonnég óráig megállék, hogyha valamiképpen azon szer saját személyemen találhatná fel előttem legnagyobb garantiáját. — Ismeretlen levén, a városban kezdék tudakozódni Momma ur lakása felől, de hiában, minden e részbeni törekvésem sikertelen maradt, s midőn már már reményemet veszve fáradtan ballagék szállásom felé, szemközt látok jönni egy ismeretes alakot, kit midőn közelembé ért, egy karcsu termetű, kipödrött bajuszu, és zsinóros dolmányu porosz huszárnak ismertem fel. — Nem tudom zavaromban-e vagy elkeseredettségemben még őt is nem átallottam megszólítani : „nézze milyen nagy bajban vagyok, annyit tudakoztam már Dr. Momma lakása felől, vajjon nem tudná ön megmondani, hol van az.“ — A huszár posztóba teszi magát, s azt mondja.

Meg mondom én mindjárt, csak azt mondja meg az úr, melyik regimentben szolgál ?

Én mosolyogva felelém, jaj nem katona az, hanem doktor ! —

Doktor ? hó ha doktor, akkor meg ott a patika, menjen be az ur oda, majd ott meg fogják tudni mondani, hogy hol lakik ? mert ha doktor, csak irt egy-két recipét valaha. —

Kell-e mondanom, hogy egy ily alapos combinatio teljes célhoz is juttatott. — S bár Momma ur garantrozott szere annyit sem ért, mint egy fogatlan fésű, de legalább jól esett megtudnom azt, hogy a huszár, még Poroszországban is huszár. —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Soha sem vártunk úgy az 1-ső májusra, mint most.

— — A rabszolgatartók tehát kikapták a magukét. Csakhogy még is már az igazság istenasszonya valahára kinyitotta a szemeit, s a becsületes embereknek ítélte. Az igaz, hogy ez a föld tulsó oldalán történt, s ő sem tartja egyszerre mind a két hemiszfériumot szemmel. A köztársaság államtitkárja sorbavette a dikceziójában, a mit a nyujorki népek tartott, az európai potentátokat, s mondott neki ilyenforma szép dolgokat: „megirom lord Russelnek, hogy mi nem fogjuk őt bántani, ha szépen viseli magát, de ha a saját népe elugratja őt magától, azt nem akadályozzuk meg. — Megirom Napoleon császárnak, hogy elviheti már a dohányját, ha még meg van. (Nem tudom, nem a mexicói sereget értette-e alatta?) Megirom a chinai császárnak, hogy nagyon szép volt tőle, hogy nem pártolta a rabszolgatartó tengeri rablót, mint az európai tengeri hatalmak. Megirom a dahomaji császárnak, hogy több fekete alattvalójának a bőrét már ezután nem veszik meg Amerika számára.

— — Bécsben most egy nagy kutyaprocessus folyt le. Négy emberből álló organizált rablóbandát fedeztek fel, melynek kizárólagos működése az volt, hogy a szép nagy kutyákat a gazdától elcsalogatta, s aztán — megsütötte és megette. (Prosit Mahlzeit!)

— — A hirhedett nagy francia költő s a francia köztársaság 1848-iki elnöke Lamartine alatt megtörtént az, hogy szent Dávid királyt kinevezték madagascári consulnak. A mi úgy történt, hogy Lamartine, mikor legtöbb dolog volt a köztársaság organisatiójával, akkor találta legmulhatlanabb dolognak szent Dávid zsoltárainak a tanulmányozását. Az államtanácsba is elszokta

magával vinni a zsoltárt és a mig a miniszterek az ország unalmas dolgait végezték, az alatt ő olvssgatta a „Perelj uram perlőimmal“-t. Egyszer aztán megtalálván azt a szép helyet, a melyet keresett a zsoltárban; feljegyzé azt a jegyzéktárczájában: Dávid, pag. 17. Azután következtek a különböző consulsági állomásokra vállalkozók folyamodásai. Lamartine csak jegyezte azokat is egymásután a tárczájába. Másnap aztán kiadta a neveket az iroda főnökének, hogy irassa meg számukra a kinevezési diplomákat. Így jutott Dávidnak is egy állomás. A kiosztáskor azonban Dávid sehogy sem akart megjelenni. Megeztálták, kurrentálták; de csak nem jött. Mig végre Lamartine maga jött rá, hogy hisz az szent Dávid, izraelbeli király, a kiről ilyen barátságosan gondskodott.

— — A bécsi lapok milyen kedélyesen beszélgetnek egymással. Egyik így polemiázik a másikkal: „hadd beszéljen a *kis csaholó!*“

— — Baranyában nagyon el vannak terjedve a názárénusok, a kiknek titkos vallási rendeleteik közé tartoznak a következők: nem szabad a paphoz menni szertartások végett; következőleg házassági esketés végett sem; nem szabad a bíróhoz menni vádaskodás végett, akármi sérelme van is valakinek. Ez elveknél fogva minden asszony úgy tekintetik, mintha mindenkinek felesége volna, persze csak a fiatalja, mert a vén asszonyokat ott sem lopják el. Így történt, hogy egy jámbor názárénus egy orthodoxus Kálvinista mészáros mesternek a feleségét názárénusi buzgalommal elszöktetvén, a sértett férj, kinek kálvinista öklei e tekintetben tréfát nem ismernek, rajta toppant a kegyes szöktetőn, s annak saját hitágazataiból a házasság pontjában oly hathatós oktatást adott, hogy a jámbor názárénus saját oldalbordáinak törésével kapacitálódott a más oldalbordájának sérthetlensége felől. Mély fájdalmában egy rokonának irt levelet, ki még nem názárénus; elmondván abban, hogy őt mennyire megverték, és hogy jöjjön a sógor e bántalmazásáért törvényes boszút állani; mivel a megvertnek a názárénusok szabályai szerint e sérelmeért *magának haragudnia nem szabad.*

— — (Csak azt tudnám, hogy az akadémia palotájában tartott első gyűlés alkalmával miért ültették az akadémia másodelnökét a Kaczentischlihez?) Nem kaczentischli az! mit beszélsz? Nem értesz te ahhoz. Azt úgy híjják, hogy akadémiai magányfogság. A kit odaültetnek, annak nem szabad a fogság ideje alatt senkihez hozzászólani. (Ez kegyetlenség.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.